

nem: ugyanis nem „ennünk kell a kenyeret” Jézus emlékezetére, hanem nekünk magunknak kell „kenyérre válnunk”.

b) A bor ivásáról mondott szavak is megerősítik, hogy Jézus nem gondolt a későbbi keresztény dogmatika értelmében vett „átváltoztatásra”.

Mindezeket szem előtt tartva elmondhatjuk: az eucharisztia „csodátlanított” értelmezése sokkal mélyebb és megrendítőbb, s ami fontosabb: életformáló üzenettel bír – föltéve, hogy tettekre váltjuk ezt az üzenetet.

(2020. június 20.)

KIRÁLY IGNÁCZ

SZABAD ÖRÜLNI...

Örülök, hogy nem kellett szégyenkezniem katolikus gyökereim miatt. Kongresszusi benyomásaimat megosztom az érdeklődőkkel, mielőtt ez az esemény is felkerül az elmúlt történések elfekvő, porosodásra ítélt csomagjainak polcára.

A pápa prédikációja elhangozhatott volna egy Bokor rendezvényen is. Végre nem ájtatos és tömjénfüsttel illatosított misztérium csokrot hallottam. Szemlélet változtatásra és megélésre biztatott. Sőt, apostolkodásra! Templom küszöbön kívüli keresztény küldetésre!

A magyar néptánc és a népdal oda került az oltár elé. Felüdülés volt, hogy nem az ószövetségi zsoltárok töltötték ki a liturgikus ének anyagot. Az a színes, és színvonalas ráhangolás, ami a nyitó misét megelőzte, rávett, hogy figyelemmel kísérjem majd az eseményeket. A nagy kórus számomra, a lelkes dilettáns számára, csodálatos volt. No, jó, ebben az érzelmi hozzá állásomban benne volt, hogy Lajcsiék is, és egyik unokám is ott volt valahol a kétezres kórusban.

Beismerem, hogy nem bírom a tömeg-rendezvényeket. Az a szombati felvonulás és az ezt megelőző liturgia és lezáró áldás azonban lélekemelő volt. Nem éreztem kivaqyiskodó pózolásnak, polgárpukkasztó demonstrációnak. Inkább a közösségi összetartozás megélésének, melyet a templomokból kivittek az utcára is. Amikor csendben illett lenni, akkor százezres létszámú csend volt. Amikor imádkozni kellett kinyitották szívüket és szájukat a résztvevők. Aranyos villanások is voltak. Két szerzetes nő egyike mosolyogva integetni kezdett a kamerába, melyet rendtársa oda nem illőnek tartott és erősen oldalba lökte rendtársát. Aranyos volt...

Az ember szeretné jobbítani mindazokat az élettereket, melyek részei életének. Gyurka bácsi az egyházzal kapcsolatban ezt akkor sem adta fel, mikor csak pofonokat kapott érte. Konok hűsége már többekben felvetette a kettős hűség veszélyét. Ez szerint a Jézushoz és az egyházhoz való hűség egy káros kettősség, mely veszélyezteti a jézusit. Számomra ez nem probléma. A történeti Jézushoz igazodni akaró hűség helyére teszi az élet sokféle, egyéb hűségét. A hitvestársítól, a testvérbarátn át az egyházhoz tartozásig. A valahova tartozásoknak vannak ismérvei. A Bokorhoz tartozásnak is, az egyházhoz tartozásnak is. Amilyen mértékben magaménak vallom ezeket az ismérveket, olyan mértékben vagyok oda tartozó. Ez több, mint szándék nyilatkozat, mely szerint oda tartozónak vallom magam és kész. Egyházkritikánknak hosszú története van. A kongresszusra vonatkozóan is lehet tárgyilagos kritikákat is mondani. Néha a méltatásnak is illik hangot adni. Szösszenetem ezt akarta megemlíteni...

MLECSENKOV ANGEL

HOZZÁSZÓLÁSOM A KONGRESSZUSON TÖRTÉNTÉKHEZ...

Szabad tárgyilagosnak is lenni, és bizonyos vallási érdekből elfogultnak is.

A hétfői Gyökértalálkozó után és azóta is foglalkoztat, hogy mi történt a Kongresszus hete alatt. Nyilván lehet örülni, és lehet tárgyilagosan is értékelni ezt az eseménysorozatot. Megpróbálom a saját szemüvegemen keresztül, de Jézus szemével értékelni. Nagy anyagi források ráfordítása után minősíthetjük szép, szívet-lelket melengető kulturális eseményként, és ennek lehet örülni is a maga helyén. Lehet örülni a kétezer fős kórusban szereplésnek. Lehet örülni az esti lampionos felvonulásnak, ahol a bíboros saját szekerén vonult végig, nem vállalva a fárasztó menetelést. Lehet örülni a pompának, az érzelmeket megindító demonstrációknak. De minek? Lehet örülni a szép beszédeknek, többek között a pápai beszédnek. De mi következik ebből?

Az egész heti eseményből számomra a legnagyobb hiányt az képezte, hogy ebből az egészből hiányzott Jézus! Az a Jézus, aki kiüzte a templomból a képmutató farizeusokat. Akit a legjobban irritált a pompa és a kétszínűség.

Ezzel a szösszenetemmel senkinek a hitét, jóérzését nem akarom megbántani. Pusztán a jézusi eszményekhez hűen és a tárgyilagosság kedvéért írom le abbéli meggyőződésemet, hogy az egész rendezvény egy istentelen szemfényvesztés volt. Sok jószándékú